

Disposició final primera. *Títol competencial i caràcter de la legislació.*

1. Esta llei és d'aplicació general a l'Administració General de l'Estat i a les entitats de dret públic vinculades o dependents d'esta. S'aplicarà a la resta d'Administracions públiques en els termes i amb l'abast que s'assenyala en els apartats següents.

2. Constituïxen legislació bàsica dictada a l'empara de l'article 149.1.18a de la Constitució els preceptes que a continuació s'enumeren:

a) Els articles 5.2.a), 7, 130 a 134 i 157.a) de la Llei de Contractes de les Administracions Públiques en la redacció donada a estos pels apartats u a tres de l'article únic d'esta llei.

b) Els articles continguts en el títol V del llibre II de la Llei de Contractes de les Administracions Públiques, excepte el que disposa l'apartat 4 d'esta disposició i els articles o part d'estos que a continuació s'enumeren:

L'article 223.

El termini d'un mes ampliable per un altre mes de l'apartat 3, l'apartat 4 i el termini de tres mesos ampliable a sis i el sentit desestimatori del silenci de l'apartat 5 de l'article 227.

L'últim incís de l'apartat 1, el termini d'un mes ampliable per un altre mes de l'apartat 3 i els apartats 4 i 5 de l'article 228.

L'apartat 3 de l'article 229.

L'últim incís de l'apartat 1 de l'article 231.

L'apartat 3 de l'article 235.

El percentatge del 30 per cent de l'apartat 1 de l'article 237.

L'apartat 1 de l'article 238.

L'apartat 2 de l'article 245.

L'apartat 5 de l'article 246.

L'article 247.

Els apartats 2 i 3 de l'article 251.

Els límits màxims de les penalitats previstes en l'apartat 2 i els apartats 5 i 6 de l'article 252.

L'apartat 7 de l'article 254.

L'apartat 2 de l'article 255.

c) Les següents disposicions de la part final:

La disposició adicional primera.

La disposició adicional segona, apartat 1, primer paràgraf.

La disposició adicional quarta.

La disposició adicional sexta, excepte la segona frase de l'apartat 1, des de «L'aprovació...» fins a «... del beneficiari», i l'apartat 2.

La disposició adicional onze.

La disposició final segona.

La disposició final quarta.

3. Constituïxen legislació bàsica dictada a l'empara de l'article 149.1.13a de la Constitució els preceptes que a continuació s'enumeren:

La disposició adicional segona, apartat 1, segon paràgraf.

La disposició adicional novena.

4. Els articles que s'indiquen a continuació es dicten a l'empara de les competències exclusives que corresponen a l'Estat en virtut del que disposa l'article 149.1.4a, 6a, 8a, 14a i 24a de la Constitució:

L'article 246.6.

L'article 253.1.

L'article 254.1 i 2.

L'article 255.1.

L'article 256.

L'article 257.

L'article 258.

L'article 260.

La disposició adicional segona, apartats 2 i 3.

La disposició adicional tercera.

La disposició adicional deu.

5. La disposició adicional dotze es dicta a l'empara del que preveu l'article 149.1.22a i 25a de la Constitució.

Disposició final segona. *Caràcter bàsic de les normes de desplegament.*

Les normes que, en desplegament d'esta llei, promulgue l'Administració General de l'Estat podran tindre caràcter de bàsiques quan constituïsquen el complement necessari del dit caràcter respecte dels articles que ho tenen atribuït conforme a la disposició final primera i així s'assenyale en la mateixa norma de desplegament.

Disposició final tercera. *Aplicació de la llei.*

Esta llei s'aplicarà als contractes de licitació dels quals es realitze amb posterioritat a la seua entrada en vigor. A estos efectes, s'entendrà que s'ha realitzat la licitació en la data de la primera publicació del corresponent anunci de licitació. En els procediments negociats sense publicitat s'entendrà que s'ha realitzat la licitació a partir de la data de remissió de la invitació als empresaris a presentar ofertes.

Disposició final quarta. *Facultats de desplegament.*

S'autoritza el Consell de Ministres per a dictar les disposicions necessàries en desplegament d'esta llei.

Disposició final quinta. *Entrada en vigor.*

Esta llei entrarà en vigor als tres mesos des de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 23 de maig del 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

10523 *LLEI 14/2003, de 26 de maig, de modificació de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal. («BOE» 126, de 27-5-2003.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

L'aprovació d'un renovat règim jurídic destinat a regular alguns dels aspectes de l'organització i funcionament

del Ministeri Fiscal representa una iniciativa la procedència de la qual es justifica per si sola. Així va ser entès en el moment de la subscripció del Pacte d'Estat sobre la Justícia i així ve imposat per la compartida convicció que el Ministeri Fiscal constituïx una de les peces claus per al funcionament de l'Administració de Justícia i, amb ella, de l'Estat de Dret. De la seua modernitat i del grau d'eficàcia amb què exercisca les funcions que li són assignades dependrà, en gran manera, l'efectiva vigència d'alguns dels valors constitucionals compromesos en tot procés jurisdiccional.

La Constitució de 1978, trencant la quasi generalitzada abstenció del constitucionalisme espanyol respecte del fiscal, va incorporar en l'article 124 un model de la institució que emmarca lògicament este projecte de reforma.

D'acord amb eixa idea, l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal, aprovat per la Llei 50/1981, de 30 de desembre, representa la peça clau per a la definició d'eixe model. Com a tal norma estatutària ha complit 20 anys de vigència, sumant-se així a eixa tònica històrica abans apuntada d'estabilitat normativa.

Les matèries que seran objecte de modificació legal han sigut decidides a partir dels continguts del Pacte d'Estat, al seu torn analitzats conforme a l'experiència dels últims anys relativa al funcionament de la institució.

La reforma, en conseqüència, suposa desplegar el model constitucional adaptant l'organització i funcionament del Ministeri Fiscal a les noves responsabilitats, incorporant plenament principis constitucionals i democràtics com els de la temporalitat en l'acompliment dels càrrecs, els criteris de mèrit, especialització i formació per a l'exercici de determinades responsabilitats, així com l'enfortiment del paper que li correspon al Consell Fiscal.

II

Es consagra en esta reforma l'actuació del Ministeri Fiscal en els processos civils quan estiga compromés l'interés social o afecten menors, incapaços o desvalguts, així com la seua funció de vetlar per la protecció processal de les víctimes, intervenir en els processos relatius a la responsabilitat penal dels menors orientant la seua actuació a la satisfacció de l'interés superior del menor i en les qüestions d'inconstitucionalitat i processos laborals.

El Pacte d'Estat per a la Reforma de l'Administració de Justícia ja va proclamar la importància d'incorporar criteris de mèrit, especialització, rendiment i qualitat de treball, junt amb l'antiguitat, per a la promoció en el si de la carrera fiscal.

La mateixa memòria de la Fiscalia General de l'Estat corresponent a l'any 2001 celebrava l'opció en este sentit incorporada al Pacte d'Estat, recordant que l'antiguitat ha de representar una dada clau per a la promoció professional. L'antiguitat sol ser l'expressió d'un exercici professional que, com a tal, haurà contribuït a consolidar una experiència singularment valuosa. No obstant, aquella no pot convertir-se en l'únic factor determinant de l'assumpció de responsabilitats en la carrera fiscal.

Hi ha, per tant, raons per a afirmar que l'actual sistema de promoció basat en l'estricta pas del temps conferix una imatge incompatible amb la visió d'un Ministeri Fiscal modern, dinàmic i compromés amb els valors constitucionals la promoció i defensa dels quals li incumben. D'ací que en la reforma s'haja considerat oportú que tots aquells destins corresponents a Fiscalies la direcció de les quals estiga exercida per un fiscal de Sala siguen coberts d'acord amb criteris d'idoneïtat.

El fet que les propostes de nomenament hagen de ser prèviament informades pel Consell Fiscal afegir una garantia del fet que el juí d'idoneïtat no serà fruit de la precipitació, sinó de l'anàlisi ponderada del grau d'especialització i vàlua de cada un dels candidats.

III

En el marc del punt nové del Pacte d'Estat per a la Reforma de la Justícia, s'aborda una modernització i adaptació de la Secretaria Tècnica com a òrgan de suport al fiscal general de l'Estat. A diferència de l'actual situació en què el titular de la direcció de la Secretaria Tècnica ha de ser promogut a la condició de fiscal de Sala i consolida de manera definitiva la seua pertinença a la primera categoria, la redacció que es proposa aclaria que aquell tindrà la consideració de fiscal de Sala només mentre exercisca la direcció de l'òrgan. És a dir, la pertinença a la primera categoria només es manté en la mesura que es continue exercint aquell lloc de lliure designació. S'introdueix així un element que reforça eixa estreta relació de confiança entre el fiscal general de l'Estat i qui ha d'assumir la direcció del seu gabinet d'assessorament.

També s'amplia la tradicional comesa de la Secretaria Tècnica, atribuint-li l'exercici o, si és el cas, la coordinació d'aquelles funcions que les nostres lleis imposen al Ministeri Fiscal en matèria de cooperació judicial internacional. Tot això, és clar, sense perjudi de les competències que l'ordenament jurídic assigna a altres òrgans públics.

La reforma ha considerat que l'actual marc jurídic de les direccions dels diferents òrgans del Ministeri Fiscal és inconciliable amb la realitat comparativa que oferixen, per exemple, les Presidències de Sala del Tribunal Suprem, la Presidència de l'Audiència Nacional, dels Tribunals Superiors de Justícia o de les Audiències Provincials. D'ací que s'hagen establert mecanismes temporals d'expiració del terme en què aquelles direccions són exercides. La regulació pren com a referent l'actual model de la Llei Orgànica del Poder Judicial per a aquells jutges i magistrats que són promoguts a la presidència d'algun òrgan jurisdiccional i convertix eixa equiparació en un dels eixos sobre els quals s'estructura el projecte.

Un Ministeri Fiscal que aspire a convertir-se en una estructura orgànica moderna i capaç de donar resposta al que la societat li demana és incompatible amb el caràcter pràcticament vitalici de les seues direccions. En un òrgan constitucional regit pel principi de jerarquia, l'assumpció de les responsabilitats que són pròpies d'una direcció no pot concebre's «ad aeternum», sense un altre referent temporal que el de la jubilació.

Este plantejament va ser acollit sense discussió —fa ara més de 15 anys— per la Llei Orgànica del Poder Judicial de 1985 i posteriorment en el Llibre Blanc del Ministeri Fiscal.

S'enfortix el Consell Fiscal com a òrgan de representació de la carrera, ja que emetrà un informe del nomenament dels diversos càrrecs, així com dels delegats de direcció, i resoldrà determinats recursos; es manté la seua composició com a òrgan d'extracció corporativa, però es fa més flexible i democràtic al suprimir la representació per categories i direccions.

La reforma afronta la creació dels anomenats delegats de Direcció. És un fet incontrovertible que el Ministeri Fiscal ha experimentat els últims anys una expansió funcional que ha desbordat els criteris històrics d'organització. Eixa ampliació de comeses, imposada per una delimitació constitucional que exigix del Ministeri Fiscal una major presència en els distints ordes jurisdiccional, ha obligat a un col·lectiu esforç d'adaptació, sempre enca-

minat a un aprofitament òptim dels recursos humans i dels mitjans materials disponibles.

La realitat, per tant, s'ha obstinat a demostrar que el disseny estatutari basat en un eix jeràrquic integrat pel fiscal en cap, tinent fiscal i fiscals ha sigut superat per una irreversible presència del fiscal en nombroses parcel·les jurídiques, algunes d'estes caracteritzades per importants exigències d'especialització; per això es configuren els delegats de direcció com a òrgans destinats a assumir les funcions de coordinació que li foren específicament encomanades. No es tracta d'una nova categoria orgànica, sinó tan sols d'una funció concebuda amb fins de coordinació i suport a les direccions. La seua existència es condiona a la seua pròpia necessitat, a la vista del volum d'assumptes i de les exigències imposades per l'organització del servici. La terminologia delegats de la direcció respon a un criteri purament convencional. De fet, aquella expressió s'ha anteposat a altres com ara degans o coordinadors, d'ús molt estés. La preferència per l'expressió que utilitza el projecte potser s'explica perquè la locució delegat de la direcció pareix evocar amb més nitidesa el principi de jerarquia que vivifica la seua pròpia existència.

D'altra banda, la reforma aborda la regulació del paper de les Junes de Fiscalia, fins ara abandonades a un funcionament de fet no exempt de dificultats pràctiques i problemes interpretatius. La importància que per al funcionament de la institució té la celebració de les Junes de Fiscals no necessita ser destacada. Un òrgan l'àmbit funcional del qual s'edifica, entre altres principis, sobre el de jerarquia aconsella que el debat i l'anàlisi ponderada dels distints temes precedisca a la presa de decisions. La inicial exposició de motius de l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal proclamava la necessitat d'harmonitzar els principis d'unitat d'actuació i dependència jeràrquica, recurrent per a això «...a la col·legialitat en la formació dels criteris». El Llibre Blanc del Ministeri Fiscal evocava el seu «...profund significat com a instrument de participació democràtica dels Fiscals en les decisions de la direcció».

No obstant, en esta matèria, com en tantes altres, la realitat ha desbordat les previsions estatutàries. I eixe desbordament ha sigut apreciable, no sols en les grans Fiscalies d'alguns dels Tribunals Superiors de Justícia, sinó, de manera singular, en la Fiscalia del Tribunal Suprem.

El text obri la porta a la innovadora possibilitat de realització de Junes de Fiscals en cap de les distintes Audiències Provincials, sempre que siguen convocats a l'efecte pel fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia corresponent. L'extensa demarcació territorial d'alguns Tribunals Superiors i la conveniència de coordinar les funcions que són pròpies del fiscal en l'àmbit de cada comunitat autònoma justifiquen l'opció que incorpora la reforma.

IV

La reforma adapta el règim disciplinari de la carrera fiscal com ja es va fer en el seu moment amb la carrera judicial, sense oblidar les singularitats que diferencien l'exercici funcional que és propi dels jutges i el que incumbeix als fiscals, i tracta de fixar pràcticament les mateixes sancions que les previstes en l'actualitat per als jutges i magistrats, però tenint en compte les aplicables a aquells fiscals que contravenen els seus deures estatutaris, definint el quadro de sancions actualitzat i la seua naturalesa, buscant així una aproximació estatutària. S'introdueixen millores tècniques en la descripció de conductes i sancions.

Finalment, s'adapta a la realitat social la prohibició d'exercir la direcció en circumscripcions de menys de 100.000 habitants, quan hi radique un parent dedicat professionalment a l'exercici, ampliant a 500.000 habitants el mòdul quantitatiu de què fer dependre la prohibició.

Article únic. *Modificació de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal.*

U. Es modifica l'article 3.

«Per al compliment de les missions establides en l'article 1, correspon al Ministeri Fiscal:

1. Vetlar perquè la funció jurisdiccional s'exercisca eficaçment conforme a les lleis i en els terminis i termes que s'hi assenyalen, exercitant, si és el cas, les accions, recursos i actuacions pertinents.

2. Exercir totes les funcions que li atribuisca la llei en defensa de la independència dels jutges i tribunals.

3. Vetlar pel respecte de les institucions constitucionals i dels drets fonamentals i llibertats públiques amb totes les actuacions que exigisca la seua defensa.

4. Exercitar les accions penals i civils dimanants de delictes i faltes o oposar-se a les exercitades per altres, quan siga procedent.

5. Intervindre en el procés penal, instant l'autoritat judicial per a l'adopció de les mesures cautelars que siguen procedents i la pràctica de les diligències encaminades a l'esclarament dels fets.

6. Prendre part, en defensa de la legalitat i de l'interés públic o social, en els processos relatius a l'estat civil i en els altres que establisca la llei.

7. Intervindre en els processos civils que determine la llei quan estiga compromés l'interés social o quan puguen afectar persones menors, incapaces o desvalgudes mentre es proveïx dels mecanismes ordinaris de representació.

8. Mantindre la integritat de la jurisdicció i competència dels jutges i tribunals, promovent els conflictes de jurisdicció i, si és el cas, les qüestions de competència que resulten procedents, i intervindre en les promogudes per altres.

9. Vetlar pel compliment de les resolucions judicials que afecten l'interés públic i social.

10. Vetlar per la protecció processal de les víctimes, promovent els mecanismes previstos perquè reben l'ajuda i l'assistència efectives.

11. Intervindre en els processos judicials d'empara.

12. Interposar el recurs d'empara constitucional, així com intervindre en els processos que coneix el Tribunal Constitucional en defensa de la legalitat, en la forma en què les lleis establisquen.

13. Exercir en matèria de responsabilitat penal de menors les funcions que li encomane la legislació específica, havent d'orientar la seua actuació a la satisfacció de l'interés superior del menor.

14. Intervindre en els supòsits i en la forma prevista en les lleis en els procediments davant del Tribunal de Comptes. Defendre, igualment, la legalitat en els processos contenciosos administratius i laborals que preveuen la seua intervenció.

15. Promoure o, si és el cas, prestar l'auxili judicial internacional previst en les lleis, els tractats i els convenis internacionals.

16. Exercir les altres funcions que l'ordenament jurídic estatal li atribuisca.

Amb caràcter general, la intervenció del fiscal en els processos podrà produir-se per mitjà d'escrit o compareixença. També podrà produir-se a través de mitjans tecnològics, sempre que assegurin l'adequat exercici de les seues funcions i oferisquen les garanties necessàries per a la validesa de l'acte de què es tracte. La intervenció del fiscal en els processos no penals, llevat que la llei dispose una altra cosa o actue com a demandant, es produirà en últim lloc.»

Dos. Es modifica l'article 4.

«El Ministeri Fiscal, per a l'exercici de les funcions encomanades en l'article anterior, podrà:

1. Sol·licitar la notificació de qualsevol resolució judicial i la informació sobre l'estat dels procediments, podent demanar que se li'n done vista siga quin siga el seu estat, o que se li remeta una còpia de qualsevol actuació, per a vetlar per l'exacte compliment de les lleis, terminis i termes, promovent, si és el cas, les correccions oportunes. Així mateix, podrà demanar informació dels fets que hagueren donat lloc a un procediment, siga de la classe que siga, quan hi haja motius racionals per a estimar que el seu coneixement puga ser competència d'un òrgan distint del que està actuant.

2. Visitar en qualsevol moment els centres o establiments de detenció, penitenciaris o d'internament de qualsevol classe del seu respectiu territori, examinar els expedients dels interns i demanar tota la informació que estime convenient.

3. Requerir l'auxili de les autoritats de qualsevol classe i dels seus agents.

4. Donar a tots els funcionaris que constitueixen la Policia Judicial les ordes i instruccions procedents en cada cas.

5. Informar l'opinió pública dels esdeveniments que es produïsquen, sempre en l'àmbit de la seua competència i amb respecte al secret del sumari i, en general, als deures de reserva i sigil inherents al càrrec i als drets dels afectats.

Les autoritats, funcionaris o organismes requerits pel Ministeri Fiscal en l'exercici de les facultats que s'enumeren en els paràgrafs precedents hauran d'atendre inexcusablement el requeriment dins dels límits legals.»

Tres. Es dona una nova redacció a l'article 5.

«El fiscal podrà rebre denúncies, que enviarà a l'autoritat judicial o decretarà el seu arxiu, quan no trobe fonaments per a exercitar cap acció, i notificarà en este últim cas la decisió al denunciante.

Igualment, i per a l'esclariment dels fets denunciats o que apareguen en els atestats de què coneiga, pot dur a terme o ordenar aquelles diligències per a les quals estiga legitimat segons la Llei d'Enjudiciament Criminal, les quals no podran suposar l'adopció de mesures cautelars o limitadores de drets. No obstant, el fiscal podrà ordenar la detenció preventiva.

Totes les diligències que el Ministeri Fiscal practique o que es duguen a terme davall la seua direcció tindran la presumpció d'autenticitat.

Els principis de contradicció, proporcionalitat i defensa inspiraran la pràctica d'eixes diligències.

Amb este fi, el fiscal rebrà declaració al sospitós, el qual haurà d'estar assistit de lletrat i podrà prendre coneixement del contingut de les diligències practicades. La duració d'eixes diligències haurà de ser proporcionada a la naturalesa del fet investigat,

sense que puga excedir de sis mesos, excepte pròrroga acordada per mitjà de decret motivat del fiscal general de l'Estat. Transcorregut l'oportú termini, si la investigació haguera evidenciat fets de significació penal i siga quin siga l'estat de les diligències, el fiscal procedirà a la seua judicialització, formulant a l'efecte l'oportuna denúncia o querrela, llevat que en resultara procedent l'arxivament.

També podrà el fiscal incoar diligències preprocessals encaminades a facilitar l'exercici de les altres funcions que l'ordenament jurídic li atribuïx.»

Quatre. Es dona una nova redacció a l'article 9.

«1. El fiscal general de l'Estat elevarà al Govern una memòria anual sobre la seua activitat, l'evolució de la criminalitat, la prevenció del delictes i les reformes convenients per a una eficàcia més gran de la Justícia. S'hi s'arreglaran les observacions de les memòries que, al seu torn, hauran d'elevar-li els fiscals dels diferents òrgans, en la forma i el temps que reglamentàriament s'establisca. D'esta memòria es remetrà còpia a les Corts Generals i al Consell General del Poder Judicial. En tot cas, l'esmentada memòria serà presentada pel fiscal general de l'Estat a les Corts Generals en el període ordinari de sessions més pròxim a la seua presentació pública.

2. El fiscal general de l'Estat informará el Govern, quan este ho demane i no hi haja obstacle legal, respecte a qualsevol dels assumptes en què intervinga el Ministeri Fiscal, així com sobre el funcionament, en general, de l'Administració de Justícia. En casos excepcionals podrà ser cridat a informar davant del Consell de Ministres.»

Cinc. Es dona una nova redacció a l'article 13.

«El fiscal general de l'Estat estarà assistit en les seues funcions pel Consell Fiscal, la Junta de Fiscals de Sala, la Inspecció Fiscal, la Secretaria Tècnica i pels fiscals de Sala que es determinen en plantilla. Així mateix podran integrar-se com a unitats de suport al fiscal general de l'Estat funcionaris de l'Administració civil, en el nombre que es determine en plantilla, a fi de realitzar labors d'assistència tècnica en matèries d'estadística, informàtica, traducció de llengües distintes del castellà, gestió de personal o altres que no siguen de les que d'acord amb este estatut tinguen encomanades els fiscals.

Correspon al fiscal general de l'Estat, a més de les facultats reconegudes en altres preceptes d'este estatut, les següents:

a) Proposar al Govern els nomenaments per als diferents càrrecs, amb un informe previ del Consell Fiscal.

b) Proposar al Govern els ascensos conforme als informes d'este Consell.

c) Concedir les llicències que siguen de la seua competència, segons el que disposa este estatut i el seu reglament.»

Sis. Es dona una nova redacció a l'article 14.

«1. El Consell Fiscal serà constituït, davall la Presidència del fiscal general de l'Estat, pel tinent fiscal del Tribunal Suprem, el fiscal inspector en cap i nou fiscals pertanyents a qualsevol de les categories. Tots els membres del Consell Fiscal, excepte el fiscal general de l'Estat, el tinent fiscal del Tribunal Suprem i el fiscal inspector, seran elegits, per un període de quatre anys, pels membres del Ministeri Fiscal en servici actiu, constituïts en un únic col·legi electoral en la forma que reglamentàriament es determine. El Consell Fiscal podrà fun-

cionar en Ple i en Comissió Permanent i els seus acords s'adoptaran per majoria simple, sent diriment, en cas d'empat, el vot del seu president.

Correspon al Consell Fiscal:

a) Elaborar els criteris generals amb vista a assegurar la unitat d'actuació del Ministeri Fiscal, pel que fa a l'estructuració i funcionament dels seus òrgans.

b) Assessorar el fiscal general de l'Estat en totes les matèries que este el sotmeta.

c) Emetre un informe de les propostes pertinents respecte al nomenament dels diversos càrrecs.

d) Elaborar els informes per a ascensos dels membres de la carrera fiscal.

e) Resoldre els expedients disciplinaris i de mèrit que siguen de la seua competència, així com apreciar les possibles incompatibilitats a què es referix este estatut.

f) Resoldre els recursos interposats contra resolucions dictades en expedients disciplinaris pels fiscals en cap dels distintes òrgans del Ministeri Fiscal.

g) Instar les reformes convenients al servici i a l'exercici de la funció fiscal.

h) Conèixer els plans anuals de la Inspecció Fiscal.

i) Conèixer els plans de formació i selecció dels fiscals i emetre'n informe.

j) Emetre informe dels projectes de llei o de les normes reglamentàries que afecten l'estructura, organització i funcions del Ministeri Fiscal.

2. La Junta de Fiscals de Sala estarà constituïda, amb la presidència del fiscal general de l'Estat, pel tinent fiscal del Tribunal Suprem, els fiscals de Sala, el fiscal inspector cap i el fiscal en cap de la Secretaria Tècnica, que actuarà com a secretari.

La Junta assistix el fiscal general de l'Estat en matèria doctrinal i tècnica, amb vista a la formació dels criteris unitaris d'interpretació i actuació legal, la resolució de consultes, elaboració de les memòries i circulars, preparació de projectes i informes que hagen de ser elevats al Govern i qualssevol altres, de naturalesa anàloga, que el fiscal general de l'Estat estime procedent sotmetre al seu coneixement i estudi.»

Set. Es dóna una nova redacció a l'article 16.

«La Secretaria Tècnica de la Fiscalia General de l'Estat serà dirigida per un fiscal en cap i estarà integrada pels fiscals que es determinen en plantilla, els quals realitzaran els treballs preparatoris que se'ls encomanen en aquelles matèries en què corresponga a la Junta de Fiscals de Sala assistir el fiscal general de l'Estat, així com tots els altres estudis, investigacions i informes que estime este procedent.

Sense perjudi de les competències encomanades a altres òrgans, la Secretaria Tècnica assumirà l'exercici o, si és el cas, la coordinació d'aquelles funcions que les lleis atribuïsquen al Ministeri Fiscal en matèria de cooperació judicial internacional.

El fiscal en cap de la Secretaria Tècnica serà designat directament pel fiscal general de l'Estat entre fiscals pertanyents a la primera o segona categoria amb 15 anys d'exercici en la carrera. Llevat que ja pertanguera a la primera categoria, el designat tindrà a tots els efectes la categoria de fiscal de Sala mentres exercisca la direcció. En el moment del seu rellevament, si pertanguera a la primera categoria, es procedirà d'acord amb el que establix

l'article 41. En qualsevol altre cas, quedarà adscrit a la seua elecció a qualsevol de les seccions que integren la Fiscalia del Tribunal Suprem o a la Fiscalia en què haguera exercit el seu anterior destí. Si no hi ha vacant en esta, es procedirà a la seua creació.»

Huit. Es modifica l'article 18.1, primer paràgraf.

«1. En l'Audiència Nacional, davant del Tribunal Constitucional, en el Tribunal de Comptes, en els Tribunals Superiors de Justícia i en cada Audiència Provincial hi haurà una Fiscalia sota la direcció directa del fiscal respectiu, integrada per un tinent fiscal i pels fiscals que determine la plantilla. La Fiscalia davant del Tribunal Constitucional, davall la direcció del fiscal general de l'Estat, estarà integrada per un fiscal de Sala, per un tinent fiscal i pels fiscals que determine la plantilla. La Fiscalia Especial per a la Prevenció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues, davall la direcció del fiscal general de l'Estat, estarà integrada per un fiscal de Sala, per un tinent fiscal de la categoria segona i pels fiscals que determine la plantilla, que hauran de pertànyer a la categoria segona. De la mateixa manera, la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics relacionats amb la Corrupció, davall la direcció del fiscal general de l'Estat, i amb competències davant de qualsevol òrgan judicial del territori nacional, estarà integrada per un fiscal de Sala, per un tinent fiscal de la categoria segona i pels fiscals que determine la plantilla, que hauran de pertànyer a la categoria segona. També es consideraran integrats en aquella els fiscals de les distintes Fiscalies que designe el fiscal general de l'Estat quan exercisquen les funcions específiques a què es referix l'article 18 ter d'esta llei.»

Nou. Es modifica l'article 22.

«1. El Ministeri Fiscal és únic per a tot l'Estat.

2. El fiscal general de l'Estat posseïx la direcció superior del Ministeri Fiscal i la seua representació en tot el territori espanyol. A ell correspon impartir les ordes i instruccions convenients al servici i a l'orde intern de la institució i, en general, la direcció i inspecció del Ministeri Fiscal.

3. El fiscal en cap de cada òrgan exercirà la direcció d'este i actuarà sempre en representació del Ministeri Fiscal davall la dependència dels seus superiors jeràrquics i del fiscal general de l'Estat.

4. Correspon al fiscal en cap la direcció de la Fiscalia respectiva; al tinent fiscal, substituir el cap quan reglamentàriament procedisca i exercir, junt amb els fiscals i per delegació d'aquell, les funcions pròpies de la Fiscalia.

5. Aquelles Fiscalies en què el nombre d'assumptes que coneguera així ho aconsellara i sempre que resultara convenient per a l'organització del servici, amb un informe previ del Consell Fiscal, podran designar-se delegats de la direcció a fi d'assumir les funcions de direcció i coordinació que li foren específicament encomanades. La plantilla orgànica determinarà el nombre màxim de delegats de la direcció que es puguen designar en cada Fiscalia.

Estos delegats seran nomenats i, si és el cas, rellevats mitjançant una resolució dictada pel fiscal general de l'Estat, a proposta del fiscal en cap respectiu, oït el Consell Fiscal.

Per a la cobertura d'estes places serà necessari, amb caràcter previ a la proposta del fiscal en cap corresponent, realitzar una convocatòria entre els fiscals de la plantilla. La proposta anirà acompa-

nyada de la relació de la resta dels fiscals que hagen sol·licitat el lloc.

En tot cas, els fiscals delegats de la direcció cessaran com a tals quan es produïska el nomenament d'un nou fiscal en cap, mantenint-se en l'exercici de les seues funcions fins que siguen substituïts o, si és el cas, confirmats.»

Deu. Es dóna una nova redacció a l'article 24.

«Per a mantindre la unitat de criteris, estudiar els assumptes d'especial transcendència o complexitat o fixar posicions respecte a temes relatius a la seua funció, cada Fiscalia realitzarà periòdicament juntes de tots els seus components. Els acords de la majoria tindran caràcter d'informe, prevalent després del lliure debat el criteri del fiscal en cap. No obstant, si esta opinió fóra contrària a la manifestada per la majoria dels assistents, haurà de sotmetre les dos al seu superior jeràrquic. Fins que es produïska l'acord del superior jeràrquic, si ho requerix el tema debatut, el criteri del fiscal en cap tindrà executivitat en les qüestions estrictament necessàries.

Amb la finalitat prevista en el paràgraf anterior, els fiscals adscrits a les distintes seccions que integren la Fiscalia del Tribunal Suprem faran Juntes de Secció, que estaran presidides pel fiscal de Sala respectiu. En els casos en què el criteri del fiscal en cap fóra contrari a l'opinió mantinguda per la majoria dels integrants de la Junta, resolrà el fiscal general de l'Estat, oït el Consell Fiscal o la Junta de Fiscals de Sala segons l'àmbit propi de les funcions que li assenyala l'article 14.

Aquelles seccions de la Fiscalia del Tribunal Suprem la direcció de les quals estiguera integrada per més d'un fiscal de Sala podran fer juntes que agrupen els fiscals distribuïts en les diferents unitats organitzatives que integren cada secció. No obstant, els assumptes d'especial transcendència o complexitat i aquells que afecten la unitat de criteri hauran de ser debatuts en Junta de Secció, que serà presidida pel fiscal de Sala més antic. Als efectes previstos en l'incís final del segon paràgraf d'este article, bastarà que la discrepància respecte del criteri de la majoria siga provocada pel parer d'un sol dels fiscals de Sala que integren la secció.

A fi de donar compte de l'activitat estadística de les distintes seccions i per al tractament d'aquelles qüestions que pogueren afectar l'organització dels diferents servicis de caràcter general, els fiscals faran Junta de Fiscals del Tribunal Suprem. Estes juntes seran presidides pel fiscal general de l'Estat, que podrà ser substituït pel tinent fiscal del Tribunal Suprem.

Sense perjudi de les Juntes de Fiscals previstes en el paràgraf primer d'este article, els fiscals en cap podran convocar juntes de delegats de la direcció, a fi de tractar qüestions relatives a la direcció i coordinació dels distintes servicis, sense que en cap cas puguen substituir en les seues funcions la Junta General.

Així mateix, per a mantindre la unitat de criteris, o fixar posicions respecte a temes relatius a la seua funció, els fiscals en cap dels Tribunals Superiors de Justícia podran convocar, com a superiors jeràrquics, Junta de Fiscals que integre els que exercisquen la direcció de les Fiscalies de les Audiències Provincials en els respectius àmbits territorials.

En tot cas es respectaran els terminis que les lleis de procediment establisquen.

Les Juntes de Fiscals podran ser ordinàries o extraordinàries. Les ordinàries es faran almenys

semestralment. El seu orde del dia serà fixat pel fiscal en cap, si bé s'hi hauran d'incloure aquells altres assumptes o temes que proposen per escrit i abans del començament de la Junta, un quint, almenys, dels fiscals destinats en les Fiscalies. També podrà deliberar-se, fora de l'orde del dia, sobre aquells assumptes que propose qualsevol dels assistents a la Junta i el fiscal en cap acorde sotmetre a debat.

Les Juntes extraordinàries es convocaran per a debatre qüestions que per la seua urgència o complexitat s'estime oportú no relegar a la Junta ordinària. La convocatòria, que expressarà l'orde del dia, haurà de fer-la el fiscal en cap, bé per pròpia iniciativa, bé en virtut de moció subscripta per majoria dels fiscals destinats en la Fiscalia.

L'assistència a les Juntes és obligatòria per a tots els fiscals segons la seua respectiva composició, excepte absència justificada apreciada pel fiscal en cap. Els fiscals substituïts assistiran a les Juntes amb veu però sense vot, quan siguen convocats pel fiscal en cap.»

Onze. Es dóna una nova redacció a l'article 34.

«Les categories de la carrera fiscal seran les següents:

1a. Fiscals de Sala del Tribunal Suprem, equiparats a magistrats de l'Alt Tribunal. El tinent fiscal del Tribunal Suprem tindrà la consideració de president de Sala.

El fiscal en cap de la Secretaria Tècnica tindrà la consideració de fiscal de Sala en els termes previstos en l'article 16.

2a. Fiscals equiparats a magistrats.

3a. Advocats-fiscals equiparats a jutges.»

Dotze. Es dóna una nova redacció a l'article 35.

«1. Caldrà pertànyer a la categoria primera per a servir els destins següents:

a) Tinent fiscal del Tribunal Suprem.

b) Fiscal inspector en cap.

c) Fiscal en cap de Sala del Tribunal Suprem.

d) Fiscal en cap de la Fiscalia davant del Tribunal Constitucional.

e) Fiscal en cap de l'Audiència Nacional

f) Fiscal en cap del Tribunal de Comptes.

g) Fiscal en cap de la Fiscalia Especial per a la Prevenció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues.

h) Fiscal en cap de la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics relacionats amb la Corrupció.

2. Els fiscals en cap dels Tribunals Superiors de Justícia i Audiències Provincials tindran la categoria equiparada a la del respectiu president. La retribució dels fiscals en cap a què es referix l'apartat anterior, mentres exercisquen la direcció, serà d'acord amb les responsabilitats inherents a l'exercici d'aquelles.

3. Caldrà pertànyer a la categoria segona per a servir els restants càrrecs en les Fiscalies del Tribunal Suprem, davant del Tribunal Constitucional, Audiència Nacional, Tribunal de Comptes, Inspecció Fiscal, Secretaria Tècnica, Fiscalia Especial per a la Prevenció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues i per a la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics relacionats amb la Corrup-

ció. També serà necessari pertànyer a la categoria segona per a servir el càrrec de fiscal en cap i tinent fiscal.

4. La plantilla orgànica fixarà la categoria necessària per a servir els restants servicis fiscals.»

Tretze. Es dóna una nova redacció a l'article 36.

«1. Els destins corresponents a la categoria primera, els de fiscals del Tribunal Suprem i els de fiscals en cap de Tribunals Superiors de Justícia i Audiències Provincials seran proveïts pel Govern, amb un informe previ del fiscal general de l'Estat, d'acord amb el que preveu l'article 13 d'este estatut. De la mateixa manera seran designats els tinentes fiscals dels Tribunals Superiors de Justícia i els fiscals que integren la plantilla de tots aquells òrgans el cap dels quals pertanga a la categoria primera.

Per als càrrecs de fiscal en el Tribunal Suprem, de fiscal en cap dels Tribunals Superiors de Justícia, de fiscal davant del Tribunal Constitucional, de fiscal del Tribunal de Comptes o d'inspector fiscal serà necessari comptar amb almenys 15 anys de servici en la carrera i pertànyer ja a la categoria segona.

Per als càrrecs de fiscal de l'Audiència Nacional, de fiscal en cap de l'Audiència Provincial, de fiscal de la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics relacionats amb la Corrupció i fiscal de la Fiscalia Especial per a la Prevenció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues serà necessari comptar amb, almenys, 10 anys de servici en la carrera i pertànyer ja a la categoria segona.

2. Els destins en la Secretaria Tècnica de la Fiscalia General de l'Estat seran coberts directament pel fiscal general.

En aquells casos en què s'acordara el relleu de qualsevol dels seus integrants, s'incorporaran en qualitat d'adscrits, a la seua elecció, a la Fiscalia en què estigueren destinats abans d'ocupar plaça en la Secretaria Tècnica o a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, fins a obtindre plaça en propietat.

En els supòsits de relleu del fiscal en cap, caldrà ajustar-se al que disposa el paràgraf tercer de l'article 16 d'esta Llei.

3. Els altres destins fiscals es proveiran per mitjà de concurs entre funcionaris de la categoria, atenent el millor lloc en l'escalafó. Per a sol·licitar un nou destí haurà d'estar, si més no, dos anys en l'anterior, sempre que s'hi haguera accedit a petició pròpia.

4. Els destins que queden deserts es cobriran amb els fiscals que ascendisquen a la categoria necessària.»

Catorze. Es dóna una nova redacció a l'article 37.

«1. Les vacants que es produïsquen en la categoria primera es cobriran per ascens entre fiscals que compten, almenys, amb 20 anys de servici en la carrera i pertanguen a la categoria segona.

2. Les vacants que es produïsquen en la categoria segona es cobriran, per orde d'antiguitat, entre els pertanyents a la categoria tercera.»

Quinze. Es dóna una nova redacció a l'article 38.

«1. El nomenament dels fiscals de les dos primeres categories es farà per reial decret. Els altres

nomenaments es faran per orde del ministre de Justícia.

2. La declaració de les situacions administratives dels fiscals, siga quina siga la seua categoria, serà efectuada per orde del ministre de Justícia.»

Setze. Es dóna una nova redacció a l'article 41.

«El tinent fiscal del Tribunal Suprem i els altres fiscals en cap pertanyents a la primera categoria seran nomenats per un període de cinc anys, transcorreguts els quals cessaran en els seus càrrecs, llevat que siguen nomenats novament per a eixa direcció per successius períodes d'igual duració. A l'expiració del termini legal, si no foren confirmats o nomenats per a una altra direcció, quedaran adscrits a la Fiscalia del Tribunal Suprem, conservant en tot cas la seua categoria. A estos efectes tindran la consideració de fiscals en cap els que ho siguen de les distintes seccions de la Fiscalia del Tribunal Suprem.

Per al nomenament i cessament del fiscal en cap de la Secretaria Tècnica es procedirà d'acord amb l'article 16.

Els fiscals en cap pertanyents a la segona categoria seran nomenats per un període de cinc anys, transcorreguts els quals cessaran en els seus càrrecs, llevat que siguen nomenats novament per a eixa direcció per successius períodes d'igual duració. A l'expiració del termini legal quedaran adscrits a la Fiscalia en què hagueren exercit la direcció fins a la consolidació de la plaça corresponent, podent optar amb caràcter preferent, durant els dos anys següents, a qualsevol plaça de segona categoria de les que han de proveir-se atenent el millor lloc en l'escalafó, en qualsevol altra Fiscalia.

Es procedirà a la convocatòria de les places de fiscals en cap amb suficient antelació a l'expiració del termini legal. Si en l'esmentada data no fóra efectiu el nou nomenament, continuarà exercint les seues funcions el fiscal en cap el mandat del qual haguera expirat.

Sense perjudi de l'anterior, els fiscals en cap dels respectius òrgans podran ser remoguts pel Govern a proposta del fiscal general de l'Estat, el qual haurà d'oïr prèviament el Consell Fiscal i l'interessat. En estos casos, quedaran adscrits a la Fiscalia en què hagueren exercit la direcció mentres no hi consoliden plaça o n'obtinguen una altra a què hagueren concursat. En la mateixa situació quedaran els fiscals en cap que presentaren la seua renúncia, acceptada pel fiscal general de l'Estat.»

Dèset. Es dóna una nova redacció a l'article 57.

«L'exercici de càrrecs fiscals és incompatible:

1. Amb el de jutge o magistrat i amb les ocupacions de totes classes en els tribunals i jutjats en qualsevol orde jurisdiccional.

2. Amb el de qualsevol altra jurisdicció, així com la participació en activitats o òrgans d'arbitratge.

3. Amb qualsevol càrrec d'elecció popular o designació política de l'Estat, comunitats autònomes, províncies i la resta d'entitats locals i organismes dependents de qualsevol d'estos.

4. Amb les ocupacions o càrrecs dotats o retribuïts per l'Administració de l'Estat, les Corts Generals, la Casa Reial, comunitats autònomes, províncies, municipis, i qualssevol entitats, organismes o empreses dependents d'uns o altres.

5. Amb qualsevol ocupació, càrrec o professió retribuïda, excepte la docència o investigació jurí-

dica, així com la producció i creació literària, artística, científica i tècnica, degudament notificada al seu superior jeràrquic, i les publicacions derivades d'aquella, de conformitat amb el que disposa la legislació sobre incompatibilitats del personal al servei de les Administracions públiques.

6. Amb l'exercici de l'advocacia, excepte quan tinga per objecte assumptes personals del fiscal, del seu cònjuge o persona a qui es trobe lligat de forma estable per anàloga relació d'afectivitat, dels fills subjectes a la seua pàtria potestat o de les persones sotmeses a la seua tutela, amb l'exercici de la procuradoria, així com tot tipus d'assessorament jurídic, siga o no retribuït.

7. Amb l'exercici directe o per mitjà de persona interposada de tota activitat mercantil. S'exceptua la transformació i venda de productes obtinguts dels béns propis, operacions que podran realitzar-se, però sense tindre establiment obert al públic.

8. Amb les funcions de director, gerent, administrador, conseller, soci col·lectiu o qualsevol altra que implique intervenció directa, administrativa o econòmica en societats o empreses mercantils, públiques o privades de qualsevol gènere.»

Díhuit. Es dóna una nova redacció a l'article 58.

«Els membres del Ministeri Fiscal no podran exercir els seus càrrecs:

1. En les fiscalies que compreguen dins de la seua circumscripció territorial una població en què el seu cònjuge o persona a qui es trobe lligat de forma estable per anàloga relació d'afectivitat exercisca una activitat industrial o mercantil que obstaculitze l'imparcial acompliment de la seua funció, a juí del Consell Fiscal.

2. En les fiscalies en la demarcació de les quals exercisquen els seus parents, dins del segon grau de consanguinitat o afinitat, o el seu cònjuge, o persona a qui es trobe lligat de forma estable per anàloga relació d'afectivitat, càrrecs de la carrera fiscal, sempre que el nombre de funcionaris siga inferior a cinc o impliquen dependència jeràrquica entre ells.

3. Quan la Llei Orgànica del Poder Judicial establisca incompatibilitats entre membres de la carrera judicial i fiscal.

4. Com a fiscals en cap en les Fiscalies on exercisquen habitualment com a advocat o procurador el seu cònjuge o persona a qui es trobe lligat de forma estable per anàloga relació d'afectivitat o un parent dins del segon grau de consanguinitat o afinitat, llevat que es tracte de circumscripcions territorials de més de cinc-cents mil habitants i sense perjudi del deure d'abstenció quan procedisca.»

Dènou. Es dóna una nova redacció a l'article 62.

«Es consideren faltes molt greus:

1. L'incompliment conscient del deure de fidelitat a la Constitució establert en l'article 45 d'esta llei, quan així es constata en sentència ferma.

2. L'incompliment de les ordes particulars i els requeriments personals dirigits per escrit en la forma establida en este estatut, quan se n'haja derivat perjudi en el procés o alteració rellevant en el funcionament intern de la Fiscalia.

3. L'afiliació a partits polítics o sindicats, o l'exercici d'ocupacions o càrrecs al seu servei.

4. La provocació reiterada d'enfrontaments greus amb les autoritats de la circumscripció en què el fiscal exercisca el càrrec, per motius aliens a l'exercici de la seua funció.

5. Les accions i omissions que hagen donat lloc en sentència ferma a una declaració de responsabilitat civil contreta en l'exercici de la funció per dol o culpa greu conforme a l'article 60 d'esta llei.

6. L'exercici de qualsevol de les activitats incompatibles amb el càrrec de fiscal, establides en l'article 57 d'esta llei, excepte les que puguen constituir falta greu d'acord amb el que disposa l'article 63.

7. Provocar el propi nomenament per a alguna Fiscalia quan concórrega en el nomenat alguna de les situacions d'incompatibilitat o prohibició previstes en l'article 58 d'esta llei, o mantindre's en l'exercici del càrrec en els dits òrgans sense informar la Fiscalia General de l'Estat de les circumstàncies necessàries per a procedir al trasllat forçós previst en l'article 39.3.

8. La inobservança del deure d'abstenció sabent que concorre alguna de les causes legalment previstes.

9. La desatenció o el retard injustificat en el despatx dels assumptes o en l'exercici de qualsevol altres de les funcions que li foren encomanades.

10. L'absència injustificada, per set dies naturals o més, de la seu de la Fiscalia en què es trobara destinat.

11. Faltar a la veritat en la sol·licitud d'obtenció de permisos, autoritzacions, declaracions de compatibilitat, dietes i ajudes econòmiques.

12. La revelació per part del fiscal de fets o dades coneguts en l'exercici de la seua funció o amb ocasió d'esta, quan es cause algun perjudi a la tramitació d'un procés o a qualsevol persona.

13. L'abús de la condició de fiscal per a obtenir un tracte favorable i injustificat d'autoritats, funcionaris o professionals.

14. La comissió d'una falta greu quan el fiscal haguera sigut anteriorment sancionat per altres dos greus, que hagen adquirit fermesa, sense que hagueren sigut cancel·lades o procedit la cancel·lació de les corresponents anotacions, conforme al que estableix l'article 69 d'esta llei.»

Vint. Es dóna una nova redacció a l'article 63.

«Es consideren faltes greus:

1. La falta de respecte als superiors en l'orde jeràrquic, en la seua presència, en escrit que se'ls dirigisca o amb publicitat.

2. L'incompliment de les ordes o requeriments rebuts en la forma establida en este estatut.

3. Dirigir als poders, autoritats o funcionaris públics o corporacions oficials felicitacions o censures pels seus actes, invocant la condició de fiscal o servint-se d'esta condició.

4. L'excés o abús d'autoritat, o falta greu de consideració respecte dels ciutadans, jutges i magistrats, fiscals, secretaris, metges forenses, oficials, auxiliars i agents, advocats i procuradors, graduats socials i funcionaris de la policia judicial i la resta de personal al servei de l'Administració de Justícia.

5. Deixar de promoure l'exigència de responsabilitat disciplinària que procedisca als secretaris i personal auxiliar subordinat, quan conegueren o hagueren de conèixer l'incompliment greu per aquells dels deures que els corresponen.

6. Revelar fetes o dades conegudes pel fiscal en l'exercici de la seua funció o amb ocasió d'este, quan no constituísca la falta molt greu de l'apartat 12 de l'article 62 d'esta llei.

7. L'absència injustificada per més de tres dies naturals i menys de set de la seu de la Fiscalia en què el fiscal es trobe destinat.

8. La inassistència injustificada als actes processals amb audiència pública que estigueren assenyalats i als que haguera sigut citat en la forma legalment prevista, quan no constituís falta molt greu.

9. El retard injustificat en el despatx dels assumptes que conega el fiscal en l'exercici de la seua funció, si no constituïx falta molt greu.

10. L'exercici de qualsevol activitat susceptible de declaració de compatibilitat sense obtenir la pertinent autorització o havent-la obtinguda amb falta de veracitat en els pressupòsits al·legats.

11. La comissió d'una falta de caràcter lleu havent sigut sancionat anteriorment per resolució ferma per altres dos lleus sense que hagueren sigut cancel·lades o s'haguera procedit la cancel·lació de les corresponents anotacions, conforme al que estableix esta llei.

12. Les restants infraccions dels deures inherents a la condició de fiscal, establits en esta llei, quan meresqueren la qualificació de greus, ateses la intencionalitat del fet, la seua transcendència per a l'Administració de Justícia i el crebant patit per la dignitat de la funció fiscal.»

Vint-i-u. Es dóna una nova redacció a l'article 64.

«Es consideren faltes lleus:

1. La falta de respecte als superiors jeràrquics quan no concórreguen les circumstàncies que qualificarien la conducta de falta greu.

2. La desatenció o desconsideració amb iguals o inferiors en l'orde jeràrquic, amb els ciutadans, jutges i magistrats, fiscals, secretaris, metges forenses, oficials, auxiliars i agents, advocats i procuradors, graduats socials, funcionaris de la policia judicial i la resta de personal al servici de l'Administració de Justícia.

3. L'incompliment injustificat o immotivat dels terminis legalment establits en el despatx dels assumptes que tinga encomanats.

4. L'absència injustificada d'un a tres dies naturals de la seu de la Fiscalia o adscripció en què el fiscal es trobe destinat.

5. La simple recomanació de qualssevol assumptes que coneguen els jutjats i tribunals.

6. La desatenció a les ordes, requeriments o observacions verbals rebudes dels seus caps, llevat que constituís una infracció més greu, conforme al que preveuen els dos articles anteriors.»

Vint-i-dos. Es dóna una nova redacció a l'article 65.

«1. Les faltes molt greus prescriuran als dos anys; les greus, a l'any, i les lleus, en el termini previst en el Codi Penal per a la prescripció de les faltes.

El termini de prescripció començarà a comptar-se des del moment que la falta s'haguera comés. No obstant, en el supòsit previst en l'article 62.5 d'esta llei, el termini de prescripció s'iniciarà a partir de la fermesa de la sentència que declare la responsabilitat civil del fiscal.

2. La prescripció s'interromprà des de la data de notificació de l'acord d'iniciació del procediment disciplinari o, si és el cas, de les diligències infor-

matives relacionades amb la conducta investigada del fiscal.

El termini de prescripció torna a córrer si les diligències o el procediment es queden paralitzats durant sis mesos per causa no imputable al fiscal subjecte a l'expedient disciplinari.»

Vint-i-tres. Es dóna una nova redacció a l'article 66.

«1. Les sancions que es poden imposar als fiscals per faltes comeses en l'exercici dels seus càrrecs són:

- a) Advertència.
- b) Multa de fins a tres mil euros.
- c) Trasl·lat forçós a una Fiscalia amb seu separada, almenys, en cent quilòmetres d'aquella en què estiguera destinat.
- d) Suspensió de fins a tres anys.
- e) Separació.

El fiscal sancionat amb trasllat forçós no podrà concursar en el termini d'un a tres anys. La duració de la prohibició de concursar haurà de determinar-se necessàriament en la resolució que posei fi al procediment.

El fiscal en cap sancionat en virtut d'una falta greu o molt greu podrà ser remogut de la direcció, a proposta del fiscal general de l'Estat, oït el Consell Fiscal.

2. Les faltes lleus només podran sancionar-se amb advertència o multa de fins a tres-cents euros o amb les dos; les greus, amb multa de tres-cents euros a tres mil euros, i les molt greus, amb suspensió, trasllat forçós o separació.

3. En la imposició de qualsevol sanció caldrà ajustar-se als principis de graduació i proporcionalitat en la resposta sancionadora, que s'agreuja o atenuarà en relació amb les circumstàncies del fet i del presumpte infractor.

4. Les sancions imposades per faltes molt greus prescriuran als dos anys; les imposades per faltes greus, a l'any, i per faltes lleus, en el termini previst en el Codi Penal per a la prescripció de les faltes. Estos terminis de prescripció començaran a computar-se des de l'endemà a aquell en què adquirisca fermesa la resolució per la qual es van imposar les sancions.»

Vint-i-quatre. Es dóna una nova redacció a l'article 67.

«Seran competents per a la imposició de sancions:

1. Per a imposar la d'advertència, el fiscal en cap respectiu.
2. Per a imposar fins a la de suspensió, el fiscal general de l'Estat.
3. Per a imposar la de separació del servici, el ministre de Justícia, a proposta del fiscal general de l'Estat, amb un informe previ favorable del Consell Fiscal.

Les resolucions del fiscal en cap seran recurribles davant del Consell Fiscal.

Les resolucions del fiscal general de l'Estat seran recurribles en alçada davant del ministre de Justícia.

Les resolucions del Consell Fiscal i del ministre de Justícia que esgoten la via administrativa seran susceptibles del recurs contenciós administratiu davant de la Sala corresponent de l'Audiència Nacional.»

Disposició transitòria primera.

A l'entrada en vigor d'esta llei finalitzarà el mandat de tots aquells fiscals en cap que portaren exercint la direcció més de cinc anys.

Les places resultants seran oferides per a la seua cobertura en els termes previstos en esta llei, i hi podran concórrer i optar a un nou mandat aquells fiscals en cap que hagueren resultat afectats per la present disposició.

Els fiscals en cap nomenats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'esta llei que no hagueren exercit la direcció per més de cinc anys finalitzaran el seu mandat en el moment en què es complisca este termini computat des de la data del seu nomenament.

Els fiscals en cap afectats per esta disposició continuaran exercint les seues funcions mentres no es prodisquen els nous nomenaments.

Disposició transitòria segona.

Els vocals electes del Consell Fiscal continuaran en l'exercici de la seua funció fins a l'expiració del seu actual mandat, i després d'això es procedirà a l'elecció d'un nou Consell Fiscal d'acord amb el que estableix esta llei.

Disposició derogatòria única.

Queda derogat l'apartat tres de l'article 37 de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal.

Disposició final primera.

El Govern, en el termini de sis mesos, procedirà a dictar el Reglament de desplegament de l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal, modificat per esta llei.

Disposició final segona.

La present llei entrarà en vigor als trenta dies de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 26 de maig del 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

10524 *LLEI 15/2003, de 26 de maig, reguladora del règim retributiu de les carreres judicial i fiscal.* («BOE» 126, de 27-5-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El Pacte d'Estat per a la Reforma de la Justícia, firmat el 31 de maig del 2001, ha iniciat un ambiciós programa legislatiu presidit per l'objectiu de modernitzar l'Administració de justícia espanyola i aconseguir un alt nivell

de qualitat en la prestació d'un servici públic fonamental per a la convivència i la protecció dels drets dels ciutadans, el funcionament àgil i eficaç del qual resulta imprescindible per a la realització de l'Estat de Dret consagrat en l'article 1.1 de la Constitució.

La realització de la tutela judicial efectiva dels drets i interessos legítims dels ciutadans constitueix una funció pública de transcendental importància encomanada per l'article 117 de la Constitució als jutges i magistrats, que apareixen així com uns servidors de l'Estat l'estatut jurídic dels quals ha de garantir el principi d'independència en totes les seues dimensions. La regulació del règim retributiu dels membres de la carrera judicial es presenta d'esta manera, d'acord amb l'article 403 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, com un element configurador de la seua independència econòmica, la qual cosa imposa no sols la seua regulació per mitjà d'una llei especial sinó una atenció especial en el tractament d'esta matèria, a l'altura de la seua alta funció de jutjar i fer executar el que s'ha jutjat. Esta regulació i tractament ha de ser extensiu als membres de la carrera fiscal, d'acord amb el que estableix el seu Estatut Orgànic, en atenció a la rellevància de les seues funcions i de la institució a què servixen.

L'ampli consens social existent sobre la necessitat d'escometre sense demora el procés de modernització de la nostra Administració de Justícia exigix superar el sistema retributiu actualment vigent, sens dubte insuficient en les quanties, però també injustificadament rígid i orfe d'elements adequats per a ponderar amb equitat el seu rendiment individual dels jutges, magistrats i fiscals i servir d'incentiu a la dedicació professional i a la qualitat en la prestació del servici.

El compromís pendent des de 1985 d'elaborar una llei especial de retribucions dels membres de la carrera judicial s'ha d'abordar hui en el marc d'una realitat social cada vegada més moderna i avançada amb una demanda creixent de servicis públics de qualitat homologables als que reben la resta dels ciutadans de la Unió Europea. Per esta raó, el nou sistema que definix esta llei ha de perseguir objectius verdaderament ambiciosos com l'estímul a l'esforç, la vertebració de la carrera judicial, l'assumpció de responsabilitats i l'incentiu a la formació i a l'especialització.

Per al compliment d'estos objectius, el nou règim de retribucions s'inspira en els principis d'objectivitat, equitat, transparència i estabilitat. L'objectivitat s'aconsegueix en esta matèria fent dependre la retribució d'un conjunt de paràmetres mesurables, comparables i legalment determinats. L'equitat exigix, d'altra banda, que la remuneració de jutges, magistrats i fiscals siga expressiva de la dedicació, responsabilitat, categoria i rendiment individual en l'exercici de les seues funcions jurisdiccionals i fiscals. Finalment, la transparència del sistema retributiu s'ha de garantir a través de procediments i instruments tècnics que asseguren el seguiment actualitzat i rigorós de l'activitat dels òrgans jurisdiccionals i la seua connexió amb els nivells retributius, la qual cosa constitueix al mateix temps una peça fonamental per a fer possible una adequada planificació de les polítiques públiques encaminades a millorar el funcionament de l'Administració de Justícia.

II

Esta llei desplega el mandat assumit pel legislador el 1985 i regula el règim retributiu de la carrera judicial a través d'un sistema summament innovador en molts aspectes respecte al règim aplicable a la resta dels servidors de l'Estat. D'esta manera, les retribucions dels jutges i magistrats estaran integrades, amb caràcter general, per un component fix i un altre variable per